

OKO 8

**62. ročník krajské soutěžní
přehlídky amatérských divadel**

pátek 28. 3. 2025

cena: 10 Kč

DNES HRAJEME:

SUGAR aneb Někdo to rád horké

Naši furianti

VČEREJŠÍ PŘEDSTAVENÍ:

Tajemství obrazu

Velká vteřina

Na správné adrese

Bouřka

OKEM poroty:

hodnotí Ladislav Valeš

TAJEMSTVÍ OBRAZU / DS Jana Lišky při TJ Sokol Třešť

Domácí soubor si vybral pro své nejmenší (pohádka doporučená od 3 let – což já si nemyslím) a mládež pohádkový příběh Evy Schwarzové. Autorka nás zavede do hradních prostor, ve kterých přebývá Bílá paní společně se Strašidlem. Z dlouhé nudy společně hrají do nekonečna šachy.

Dovídáme se, že Bílá paní je většinou „naprduť“, neboť její portrét zničili jakýsi vandalové a znetvořený obličej na obraze se částečně otiskl na samotné Bílé paní. Do hry vstoupí děti, chlapec a dívka, kteří posléze společně se Strašidlem vrátí Bílé paní původní podobu, neboť zrenovují svým úsilím poškozený obraz. Toť meritum věci.

Režisér Vítězslav Procházka, který je zároveň představitelem Strašidla (ve kterém je herecký výborný) se omezil na jednoduché řešení. Postavy nejsou akční, pouze deklamují naučený text. Postrádáme nedostatečnou práci s rekvizitou a malým využitím scénického řešení. Zdá se mi, že stále opakování naučené předlohy zbytečně představení prodlužuje. Nicméně přes tyto doporučené výhrady se našly v publiku děti, které příznivě reagovaly. Souboru doporučujeme kvalitnější předlohu, a především zkvalitnit pohybovou složku.

Altánův výkřik

*Konečně se profláklo,
že Procházka je strašidlo!*

Ohlasy z foyer

- ★ Mladší děti mezi diváky to možná úplně všechno nepochopily.
- ★ Bylo to krásně zahrané, obdivuji hlavně dětské herce.
- ★ Holčička: Bylo to krááásné, moc se mi to líbilo. Ale škoda, že tam nebyla princezna...

OKEM poroty:

hodnotí V. A. Mátl

NA SPRÁVNÉ ADRESE / Divadelní soubor Jiřího Voskovce, Sázava

Na správné adrese francouzského dramatika Marca Comollettiho je (nejen) mezi amatérskými soubory velice frekventovaným titulem. Je tedy nasnadě, že se objevil i v repertoáru sázavského souboru, který po letech úspěšných inscenací hudebního divadla hledá, po odchodu klíčových osobností, svou novou cestu.

Tato divadelní hra by vlastně nemusela být jen obyčejnou komedií. Může nabídnout, podíváme-li se na ni s určitým odstupem, i pokus o určitou satiru na společenské konvence a mezilidské vztahy. To by ovšem text musel být (a to upřímně nevím jak) přepsán do současnějších reálií. Na rozdíl od jiných divadelních her, kde může retro úspěšně fungovat, zde zápletka postavená na podávání inzerce do novin ve zkratkách budování situace retarduje. Dokonce může být pro mnohé, zejména mladší diváky, až nepochopitelná. Můžeme si i pohrát s myšlenkou, zda se některé komediální prvky neztratily v překladu.

Přes všechny tyto pochybnosti je tento kousek francouzské továrny na komedie (v dobrém slova smyslu) diváky, včetně těch třeštských, stále nadšeně přijímán. Může za to především jistá prvoplánovost situací, díky čemuž lze tak smíchu dosáhnout v podstatě velmi snadno. Nakonec, co je směšnějšího než pohled na chlapa v trenkách? A zde se nám toho dostane hned čtyřikrát! Ale pozor, zde spočívá i úskalí. Nezkušenému tvůrci se snadno může stát, že vše přeroste v exhibování za hranici vkusu.

Tomu se režisérce inscenace Lence Kuchlerové podařilo vyhnout, když nastavila hercům přesné limity, za které není radno se vydávat. Sice tím mírně upozadila sílu výstupu excentrického Spartaka, který jako jediný z příchozích provádí striptýz dobrovolně, ale dopomohla tím jeho kolegům k tomu, aby jejich akce měla stejnou dávku vtipné (odpusťte) trapnosti a jejich výkony, takřkajíc, nezapadly.

Ohlasy z foyer

- ★ Bylo to velmi veselé!
- ★ Je zajímavé vidět stejnou hru v podání dvou různých souborů a jak to každý soubor pojal po svém.
- ★ Je zábavné mít na scéně polonahé chlapy!

Ženská část hereckého souboru má úkol náročnější. Trvat si na svém, že tento muž je ten pravý a nenechat se zviklat jeho výraznými pochybnostmi, zda je na správné adrese, vyžaduje dobrou hereckou přípravu. Momenty překvapení a údivu se vrší jeden na

druhý tak zběsile, že nasadit laťku ve správné výšce, aby vše nesměřovalo k fiasku, je opravdu velmi náročné. Ale i v tomto gardu se sázavským celkem slušně dařilo. Už při prvním výstupu je totiž naprosto zřejmé, že soubor disponuje velmi schopnými a talentovanými herci, a to včetně těch, kteří, jak jsme se dozvěděli, stáli na jevišti v této inscenaci poprvé.

Pokud bych měl něco vypíchnout, pak si dovolím pochválit velmi zdařilý fórek sbírání bot za pomoci utěrky. Ten naznačuje, že režisérka své herce dobře zná a pomáhá jim nelehký úkol zvládnout tak, aby na jevišti nepůsobili bezradně. Je znát, že jim umí dát i prostor k vlastní tvůrčí invenci, díky čemuž ve finále dochází k pěkné herecko-režijní symbióze.

V tomto kontextu je pak velká škoda, že při jejich schopnostech nenašli text, který by měl vyšší ambici než (jen) pobavit diváky. Jsem si takřka jistý, že by byli schopni důstojně a přesvědčivě zpracovat i texty s hlubším vyzněním, a to nejen komediálního žánru. Mají na to!

OKEM poroty:

hodnotí Alena Zemančíková

VELKÁ VTEŘINA / DS Jana Lišky při TJ Sokol Třešť

Krátká rozhlasová hra Velká vteřina je precizně vystavěným dramatickým dílem, které na malé ploše rozehrává skutečnost, že v životě může být všechno úplně jinak, než si myslíme, že různí aktéři jedné události ji hodnotí zcela rozdílně a pro každého má událost jiný význam. Zpočátku vypadá hra jako příběh o obdivuhodné záchraně života malého dítěte z transportu do vyhlazovacího tábora, postupně však vychází najevo, že ušlechtilý čin se pro hlavní protagonistku stal celoživotním traumatem a největší nejistotou jejího života. Anna Fencíková, která věkem odpovídá postavě, kterou hraje, v roli herecky bilancuje, její výkon je uměřený, uchopený z hloubky a s minimem vnějších prostředků. Stašek Hůry, představitel Leo Felda, který telefonuje z New Yorku ženě, která mu před mnoha lety zachránila život a kterou teprve po mnoha letech vyptával, protagonistce sekunduje o něco vnějškovějšími hereckými prostředky (cizinecká čeština s drobnými chybami, bodrost starého bohatého muže), jeho pojetí role ale nikterak nevybočuje ze střídmych zvolených prostředků –

Altánův výkřik!

*Velká vteřina i Bouřka,
pro Altána těžká zkouška.*

celý dialog zní, jako by byl hrán na dva různé nástroje.

Tématem Velké vteřiny je samota, opuštěnost a nejistota, k čemuž soubor nezvolil dobré prostorové řešení. Představitelé Dcery a Lea Felda, obě od protagonistky i fyzicky vzdálené,

Velká vteřina: Ohlasy z foyer

- ★ Byl to poutavý příběh se zajímavým zpracováním.
- ★ Líbilo se mi zachování telefonní ústředny.
- ★ Akorát z toho drnění telefonu mi drnčely zuby a celá hlava.
- ★ Mě ten příběh vlastně celkem dojal.

by lépe uhráli zmíněné téma bez popisné dekorace pokojíčku, v prázdnosti rozlehlého jeviště (když už ho mají k dispozici). Rovněž hudební úvod a závěr jsou v inscenaci nadbytečné. Zmíněné problémy se vztahují k nutnosti přenést rozhlasovou hru na divadelní jeviště. Nekonečné rozhlasové

„on air“, tedy signál lidské duše vysílaný do vesmíru, klade inscenátorům divadelní verze úkol najít řešení v prostoru. Poselství o tom, že ve „velké vteřině“ lidského života jedince bůh podrží – anebo opustí a ponechá v chaosu – i přes jistou nešikovnost v prostorovém řešení silně dolehlo.

BOUŘKA / DS Jana Lišky při TJ Sokol Třešť

Bouřka je nejen jméno koně, ale i příběh malého Franty, který ve zmatku a impulzivně skočí do vlaku, odvázejícího vojáky do války, a jako malý Odysseus se vrací zpátky domů. Bouřka je také metaforou Velké války, kam je příběh současné autorky zasazen.

Soubor si s nutností přesadit rozhlasovou hru na divadelní jeviště poradil šikovně, podařilo se mu najít jednoduché znaky pro různá prostředí (nádražní nástupiště, vlak, pole, les, vesnice, interiér chalupy). Bez kaširované hlavy koně Bouřky by se inscenace obešla, bez kaširované vysoké pece také, černý slepý kůň Pirát je vizuálně potřebný a výtvarně dobře vyřešený.

Vtipné a divadelně účinné je i obsazení herců do více vedlejších rolí a dobře je vybraný hudební doprovod tvořený harmonikou a známou vojenskou písní – jen by to chtělo citlivější najíždění a stahování nahrávky.

Kladem inscenace je kolektivní souhra, v níž mezi herci vyniká představitel Franty, ale i ostatní slouží celku, a tím, jak zalidňují prostor krajiny, v níž Franta putuje domů, dodávají jeho putování barvy, tvary a postavy, někdy, podobně jako v Odyssei, magické.

V inscenaci najdeme působivá, divadelně elegantní řešení situací i postav, a pár takových, která potřebují vyčistit a zpřesnit: to se týká zejména scény domácí operace. Ale i přes nedostatky je Bouřka působivým divadlem, které se diváka citově dotýká nejen příběhem, ale i moderním, poetickým divadelním přístupem. Citová naléhavost v sobě nese nebezpečí sklouznutí do sentimentu, ale souboru se to v zásadě neděje, především díky lehkému humornému podtextu klíčových postav. DS Jana Lišky svou dvojinscenací Velká vteřina a Bouřka prokázal, že divadelní duch ve městě aktivně přebývá.

Bouřka: Ohlasy z foyer

- ★ Chvilími mi až běhal mráz po zádech.
- ★ Líbily se mi interakce s tím koněm.
- ★ Já musím ocenit práci se světly.
- ★ Trošku mě zarazilo, že ránu po kulce jen zalepí náplastí. Ale to už je u mě asi profesní deformace. (zřejmě zdravotní sestra či doktorka – pozn. redakce)

OKO zaostřuje na:

Soubor divadelních ochotníků Deštná

1.

Ochotnický divadelní spolek v Deštné založili pokrokoví občané a učitel František S. Rataj s městským tajemníkem František Březinou v červnu roku 1869. Na přelomu 19. a 20. století podporovali a hráli v místním spolku deštenští akademici. Divadlo zažilo zlatou éru po roce 1923. Od roku 1951 hráli ochotníci pod hlavičkou místního JZD jako Divadelní odbor při JZD. Od roku 1999 byl spolek obnoven jako Sdružení divadelních ochotníků Deštná, sehrál na 30 divadel a scének, se kterými jezdí bavit lidi do okolních obcí.

V novodobé historii se v režii vystřídali Dan Fleischmann, Martin Šole, František Tupý, Jiří Tomšík, Tomáš Horyna, Eva Mládková, Jozef Jusko.

OKO představuje hru:

Sugar aneb Někdo to rád horké

Soubor divadelních ochotníků Deštná / autor: Peter Stone
hudební komedie / 120 minut s přestávkou

Nestárnoucí americká hudební komedie nás přenesení do Chicaga roku 1929. Jejimi hrdiny jsou saxofonista Joe a basista Jerry, dva hudebníci na útěku před bandou gangsterů. Ve chvíli, kdy jsou úplně na dně a bez práce, objeví se lákavá nabídka angažmá na Floridě. Věc má ovšem malý háček. Jedná se totiž o čistě dívčí orchestr Melody Ladies. Když ale teče do bot a gangsteři jsou jim v patách, není čas na hrdinství. Díky ženským šatům se oba rázem promění v saxofonistku Josefínu

a basistku Dafné. V novém převleku se seznamují s půvabnou zpěvačkou Sugar, do níž se Joe pochopitelně zamiluje. Sami se brzy stávají, stejně jako ostatní dívky, terčem pozornosti mužů. K Dafne přilne obstarožní a neodbytný milionář Osgood Fielding. Začíná řada neuvěřitelných zápletek, záměn a omylů.

OKO zaostřuje na:

DS Jindřicha Honzla

2.

Divadelní soubor Jindřicha Honzla z Humpolce působí na scéně již 160 let. Založen byl totiž 27. prosince 1864. K tomuto jubileu nastudoval soubor velkou hru Naši Furianti, kde si zahrají všichni členové. Soubor má cca 30 členů a vede jej Drahomíra Bendlová. Zřizovatelem je Městské kulturní a informační středisko v Humpolci. Zázemí, tedy zkušebnu, kostymérnu a sklad kulís má soubor v komunitním centru Mikádo. Během roku soubor většinou uvádí jednu hru, ale loni k příležitosti svého výročí uvedl kromě hry Naši furianti ještě hru Domácí karanténa.

OKO představuje hru:

Naši furianti

DS Jindřicha Honzla, Humpolec / autor: Ladislav Stroupežnický
realistické drama / 140 minut s přestávkou

V Honicích se odehrává volba ponocného, osoby, která zaručuje bezpečí vesnice. Obecní zastupitelé ovšem nemají vůbec jednoduchý úkol, proti sobě stojí dva silní kandidáti, vysloužilý voják Bláha a krejčí Fiala. Starosta Dubský i první rada Bušek navíc tvrdě trvají na svém a nechťejí za žádných okolností druhému ustoupit, celou situaci ještě zamotá anonymní výhružný paličský list... Klasická realistická hra Ladislava Stroupežnického s podtitulem „obraz života v české vesnici o čtyřech dějstvích“ měla premiéru v roce 1887 v Národním divadle a od té doby se díky svým kvalitám stala součástí českého dramatického repertoáru. Ten si bere na paškál kšeftování se vším, na co si jen může divák pomyslet. Vše doprovodí herci svým zpěvem s živou kapelou.

Třešťské
Divadelní Jaro
21.–29. 3. 2025 KD Třešť
www.trestskedivadelnijaro.cz

www.facebook.com/trestskedivadelnijaro.cz

Na co se můžete těšit zítra?

29. 3. v 19.30 hod.

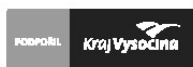
Závěrečný večer

vyhlášení výsledků, předání čestných uznání a cen,
vyhlášení doporučení a nominací,
afterparty s kapelou SpazierGang

Sponzoři a partneři Třeštského divadelního jara 2025

Město Třešť

Mediační partneři:

Partneři festivalu:

Vydalo: Město Třešť / **Redakce a tisk:** TIC Třešť / **Sazba a grafika:** Michaela Padrtová
Foto: archivy zúčastněných souborů, Město Třešť a Martin Čáp